

Andrej Hudoklin: Zlomljena vponka v Cink križu

Andrej v jami Kreščak, 1987.

Foto: iz osebne arhiva

Če se prav spomnim, je bila to ista akcija, ki jo v enem predhodnih zapisov omenja Tomaž.

Po merjenju novoodkritih delov Cink križa smo se začeli vračati iz vodnjakaste, 103 metre globoke vhodne vertikale. Primerno otovorjen sem se s težko transportno vrečo za pasom začel vzpenjati. Premagal sem prvi raztežaj, nato pa je sledil dolg vzpon do naslednjega pritrđišča. Počasi sem pednjal, v trenuku pa, ko sem se z nogama uprl v nožno zanko ročne prižeme, se je vponka, s katero sem imel pritrjeno prižemo na pas, zlomila. Prižema je odletela v globino, mene pa je obrnilo na glavo. Nemočno sem obvisel na zlata vredni prsni prižemi in se prestrašen oprijel gugajoče vrvi kakih 30 metrov nad dnom. Počasi sem dojel, kaj se je zgodilo, in umiril drhtenje mišic. Hitro sem se na vrv pritrđil še s klasičnim prusikovim vozlom, da se ne bi kaj zgodilo še z obremenjeno prsno prižemo. Tako nisem mogel niti gor niti dol, vertikalna stena brez police in oprimkov pa je bila daleč od mene. Hitro smo ugotovili, da ni druge, kot da mi nekdo prinese ročno prižemo. Marko je kmalu prilezel do mene, medtem pa so mi noge skoraj odrevenele v tesnem objemu pasu. Bitje srca se je nato hitro umirilo in počasi sem zlezal iz vertikale. Še danes hranim nesrečno vponko, ki sem jo – ne vem kako – prečno obremenil, ne da bi jo zavaroval z varnostno matico!! Torej, zamočil sem sam! Po tem dogodku sem kar nekaj časa pavziral z vrvno tehniko.

Marko Pršina: “Cegu” na glavo

Marko v Bosni, 1989.

Foto: Andrej Hudoklin

Kako nevarne utegnejo biti ekskurzije v navidez enostavne in izurjenim jamarjem že znane jame, sem okusil na svoji koži, bolje rečeno glavi. Dobro desetletje od zadnjega obiska sem se odločil, da ponovno obiščem Veliko Prepadno na Ajdovski planoti nad Stražo, ki ima v zadnjih delih zasigano kapniško dvorano, lep kapniški steber in notranje brezno. Z mojo dolgoletno spremljevalko Nadjo sva jamo obiskala v nedeljo, 26. avgusta 2001. Ker je bilo v tem času izredno sušno obdobje, sem za obutev izjemoma predlagal lahke gojzarje namesto običajnih škornjev.

Pri fotografiranju kapniškega stebra je bila Nadja model, svojo čelado s karbidovko sem postavil za kapnik, da je osvetljevala njegovo ozadje. Brez čelade na glavi, brez baterije in z dvema bliskavicama v rokah sem v poltemi hodil po podornem stožcu, ki se dviga v osrednjem delu zadnje dvorane, in z njima osvetljeval jamski prostor, ko se je zgodilo: na vlažni sigasti kopi mi je zaradi hude obrabljenosti profila gojzarja spodrsnilo. Pravzaprav mi je dobesedno “spodneslo tla pod nogami” in vznak sem strmoglavil v brezno. Zaradi teme nisem videl sten in stropa in nisem imel pojma, kam padam. Podzavestno sem zaprl oči, saj mi je bilo jasno, da bo telo pristalo na trdi podlagi. Najbolj me je usekalo za levim uhljem. Slišal sem še hrup, ko sta bliskavici treščili po tleh, ter nato izgubil zavest. Zbudilo me je Nadjino vprašanje iz teme: “Kaj je padlo?” Komaj slišno sem izustil: “Jaz, jaz sem padel.”